

staar Folket og har Savnet. Vi har maaske faaet noget nogenlunde prisbilligt; men jeg tror alligevel, at Savnet af det, som vi ikke har faaet, er for stort til at kunne opvejes af denne Prisbillighed. Vi har maattet savne en Masse Varer, som vi kunde have haft i Landet, hvis der ikke var blevet grebet ind.

Jeg kan nu heller ikke indse, at Regeringen har benyttet den Bemyndigelse, vi gav den, paa rette Maade. Den 6. August 1914 blev der bestemt, at Udførselsforbud kunde nedlægges af den højtærede Justitsminister. Jeg skal fremdrage et enkelt Eksempel paa, hvorledes dette er blevet benyttet. Vi har haft en Overskudsudførsel af Huder og Skind. Det første, Indenrigsministeren gjorde, var at nedlægge Forbud mod Udførsel. Derimod har vi haft en Overskudsindførsel af Læder og af færdige Lædervarer. Da der var gaaet en Tid, kom der et Udførselsforbud for Læder, og endelig langt om længe kom der et Udførselsforbud for fabrikeret Læder eller Lædervarer. Jeg er temmelig sikker paa, at hele den Maade, hvorpaa disse Udførselsforbud er blevet gennemført, har bidraget til, at vi nu maa betale vort Fodtøj og andre Lædervarer med de høje Priser, som er gældende i Øjeblikket. Jeg tror altsaa heller ikke, at Udførselsforbudene er blevet benyttet paa den rette Maade, og i alt Fald er der blevet givet mange Dispensationer. Og det er jo meget godt, at der gives Dispensationer, men hvem giver man dem til? Man giver dem jo ikke til alle; man giver dem til nogle enkelte. Hvordan staar disse enkelte i Forhold til Ministeriet? Det er et Spørgsmaal, man altid kan opkaste.

Jørgen Berthelsen: Til den Henvendelse, jeg rettede til den højtærede Trafikminister, udtalte Ministeren, at Lovens tydelige og klare Ord gav ikke Jernbaneraadet nogen som helst Hjemmel til at rette en saadan Forespørgsel som den, vi havde tilladt os at rette. Ministeren er jo alene om at udtale de Ord og staar ogsaa alene til Ansvar for dem; men jeg kunde dog alligevel have Lyst til at gøre Ministeren opmærksom paa, at den Skrivelse, der blev afsendt den 29. Marts til Ministeren med en Beklagelse over den Behandling, vi havde været Genstand for fra Formanden i Jernbaneraadet, var underskrevet og tiltraadt af 13 Medlemmer, og for at bevise, at der ikke var Politik med i Spillet, skal jeg oplyse, at deraf var 2 Socialdemokrater, een af den højtærede Ministers eget Parti, og de øvrige tilhørte

altsaa de andre Partier. Tror nu virkelig den højtærede Minister, at vi 13 Medlemmer hverken kan læse eller forstaa? Ministeren mener, at der i Loven og i den Forretningsorden, vi har vedtaget, klart og tydeligt staar, at der ikke en Gang kan være Tale om, at vi maa spørge. Jeg troede dog, at Forholdene endnu var saadanne i dette hyggelige Land, at Enkeltmand maatte have Lov til at spørge, selv en Minister, selv en Minister for offentlige Arbejder. Men Jernbaneraadet maa ikke engang have Lov til at spørge! Jeg troede, at vi dog kunde faa Lov at spørge, og saa kunde Ministeren jo sige: Det vil jeg ikke svare paa. Det kunde jeg da forstaa. Men det maa Jernbaneraadet altsaa ikke en Gang gøre, selvom det ønskes af 13 Medlemmer, hvoraf det ene endogsaa er et af de Medlemmer, Ministeren selv har udnævnt, og som har været Ordfører her i Salen, den Gang vi behandlede denne Lov. Jeg synes dog, at det er lidt for højt, den højtærede Trafikminister stiller sig selv overfor de 13 Medlemmer. Adskillige af os har jo, som jeg allerede nævnte i Eftermiddagsmødet, deltaget i det offentlige Liv, i hvert Tilfælde i flere Aar end den højtærede Minister, men der er, som jeg ogsaa sagde i Eftermiddags, aldrig blevet budt mig noget lignende som det, der blev budt mig af Jernbaneraadets Formand med Tiltrædelse af den højtærede Minister for offentlige Arbejder.

Saa sagde Ministeren ogsaa, at det ikke var med hans gode Villie, Forholdene havde udviklet sig paa den Maade som sket er. Ja, hvad der egentlig er Ministerens gode Villie, skal jeg ikke sige noget om; men et er i hvert Fald sikkert: at Ministeren skrev til os den 9. Maj og sluttede sig fuldstændigt til Jernbaneraadets Formand, naar denne havde nægtet os at maatte behandle denne Sag. I Slutningen af Skrivelsen fremsatte den højtærede Minister saa nogle Bemærkninger i Lighed med dem, Ministeren er fremkommet med her i Dag, i hvilke han altsaa iøvrigt stillede sig saa overordentlig venligt til os — i Skrivelsen vel at mærke — med Hensyn til Fremtiden og lovede, at vi nu snart skulde faa Oplysninger baade om det ene og om det andet. Jeg har lagt Mærke til, at der nede i Folketinget har været rettet en Forespørgsel til Ministeren, og Ministeren lovede der noget lignende. Det er altsaa nu tredje Gang, Ministeren stiller i Udsigt, at nu skal det nok komme til at gaa godt; men naar man saaledes giver Løfter een Gang og ikke holder dem, og giver Løfter to Gange og ikke holder dem